

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πρῶτος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ
1 Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶναι ἰτησίαι — Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὀδὸς Σταδίου, 6.

28 Μαρτίου 1876

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΑΝΑΙ ΤΟΥ ΛΛΟΥ

Κατὰ τὸν Ἀλφόνσον Κάρρ, ὑπὸ ***

Συνέχεια: ἰδὲ σελ. 177.

Ἐρ.—Δὲν πρέπει τις νὰ ἐνδύεται καθαρὰ, καθὼς ἔλεγαν οἱ παλαιοὶ «Κάλλια νὰ μὲ ζηλεύουν παρὰ νὰ μὲ λυποῦνται;»

Ἄπ.—Μάλιστα, πρέπει νὰ ἐνδύεται καθαρὰ εἶναι ὅμως καὶ ἀνωφελὲς καὶ ἐπικίνδυνον νὰ ἐρεθίζωμεν τὸν φθόνον, καθὼς ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ προκαλῶμεν καὶ τὸν οἶκτον. Ἐὰν ἔχῃς ἐξωτερικὸν ἀνώτερον τῆς καταστάσεώς σου, προκαλεῖς ἐνταυτῶ καὶ τὸν φθόνον τῶν μωρῶν καὶ τὸν οἶκτον τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων. Πρέπει πρὸς τούτοις νὰ μὴ ὑπερφηανεύεται ὁ ἐνδεδυμένος καλῶς τὰ πλουσιώτερα ἐνδύματα εἶναι ἀπόδειξις τῆς μικρότητος τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνθρώπος, ὅστις εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν ζώων, δὲν πρέπει νὰ ὑπερφηανεύεται ὅτι ἔχει ἀνάγκη τοῦ δέρματος αὐτῶν διὰ νὰ στολισθῇ.

Αὕτη ἡ γυνὴ χθὲς μὲν ἦτο γλυκεῖα καὶ ἀγαθὴ, σήμερον δὲ εἶναι ἀλαζῶν καὶ τραχεῖα διὰ τὴν μετεβλήθη; Διότι ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν πτερὸν ἀποσπασθὲν ἀπὸ τὴν οὐρὰν στρουθοκαμήλου. Ἦσον λοιπὸν ἡ στρουθοκάμηλος θὰ ἐπαίρεται αἰσθανομένη ὅτι ἔχει πολλὰ τοιαῦτα περὰ!

Νομίζεις ὅτι ἡ τοιαύτη ὑπερφηάνεια εἶναι ὀλιγώτερον γελοία ἐὰν ἔχῃ ἀφορμὴν σκέπασμα περικλῶν, κατασκευασμένον ἀπὸ τὰς τρίχας εἰδους τινὸς αἰγῶν;

Καὶ τοῦτο τὸ μεταξὺ τὸν φόρεμα προέρχεται ἀπὸ ἐν ζωῦφιον λευκὸν, ὀνομαζόμενον βόμβυξ, ὅστις ἀφίνει μὲ καταφρόνησιν τὸ περικάλυμμά του διὰ νὰ γίνῃ πεταλοῦσα.

Καὶ οἱ ἀδάμαντες τί εἶναι πρὸς τοὺς σοφοὺς; Ἀνθρακας.

Σήμερον ἀρχίζουν ἐνδύμενοι καὶ στολιζόμενοι μὲ πλούσια φορέματα, ἔπειτα τρώγουν καὶ πίνουν, θερμαίνονται δὲ μὲ τὰ ἐπίλοιπα, ἐὰν μείνῃ ἐπίλοιπον. Ἐκαστος ἐπιθυμεῖ νὰ φανῇ περισσότερον ἀφ' ὅ,τι εἶναι ἢ ἐπιθυμία ὅμως αὕτη φέρει πολλὴν δαπάνην, διότι ἀναγκάζεται νὰ ἐξοδεύῃ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔχει. Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τῆς θλιβεραῦς ταύτης κωμωδίας εἶναι ὅτι κατκταντοῦν νὰ γίνων

ἐλεεινοὶ καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἡ τύχη δὲν κατεδίκασεν εἰς τὴν πτωχείαν.

Ἐπρεπεν ὁ ὀρθὸς νοῦς καὶ ἡ δημοσία χρηστότης νὰ κατασκευάσουν νόμους ἐναντίον τῆς πολυτελείας τούτους, ὥστε νὰ σέβωνται αὐτοὺς οἱ ἀνθρώποι. Σήμερον ὁ ἐργάτης ἠμπορεῖ νὰ καυχηθῇ διὰ τὸ ἐπάγγελμά του ἄλλὰ διατί πολλοὶ ἐργάται οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἐνδυμα ἰδιαιτέρον τὸ ἀφῆκαν διὰ νὰ φορέσουν ἄλλο πλέον ἀκριβόν;

Οἱ λεπτουργοὶ φοροῦντες πλατέα βρακία καὶ γελέκια δὲν ἦσαν καλλίτερα ἐνδεδυμένοι ἢ σήμερον, ὅτε φοροῦν ἐνδύματα εὐρωπαϊκὰ χωρὶς καμμίαν χάριν;

Ἐννοῶ νὰ θέλῃ ἡ σύζυγος ἢ ἡ κόρη τοῦ ἐργάτου νὰ ἦναι καλὰ ἐνδεδυμένη τὸ αἰσθημα εἶναι φυσικόν ἄλλὰ νὰ ἦναι μόνον διὰ νὰ φαίνονται εὐμορφοί, καὶ ὄχι πλούσιοι. Ἄς ἀποφεύγουν μὲ καταφρόνησιν τὰ ψευδῆ κοσμήματα, ἄς φοροῦν πράγματα σύμφωνα μὲ τὴν κατάστασίν των, καὶ ἄς ἀκοῦνται εἰς τὴν φυσικὴν των χάριν, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἰς τοὺς ὀδόντας, εἰς τὴν σεμνότητα καὶ εἰς τὸ κάλλος των.

Πλὴν τῆς πτωχείας, εἰς τὴν ὁποίαν καταδικάζει ἡ πολυτέλεια τὸν δυστυχεῖ ἐργάτην, οὗτος δὲν τολμᾷ πλέον νὰ φέρῃ τὴν γυναῖκα καὶ τὴν κόρην του οὔτε εἰς ἐντίμους διασκεδάσεις, διότι θὰ ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐξηυτελισμένον, τὴν σήμερον πρὸ πάντων, ὅτε ἀπαιτοῦνται ἀκριβὰ φορέματα καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀφίνει εἰς τὴν οἰκίαν οὔτε περίπατον, οὔτε χορὸν, οὔτε γάμον βλέπουν ἄλλο μόνος αὐτὸς ἐπισκέπτεται τὸ καπηλεῖον. Ἡ Κυριακὴ, αἱ ἑορταὶ τῆς οἰκογενείας, τῆς ἀναπαύσεως, τῆς εὐθυμίας, ἐξοδεύονται ἀπὸ μὲν τὰς γυναῖκας εἰς ἀθυμίαν, ἀπὸ δὲ τοὺς ἀνδρας εἰς παραλυσίαν.

Καὶ δὲν ὀμιλῶ μόνον διὰ τὸν ἐργατικὸν λαόν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ὑπάλληλον καὶ διὰ τὴν γυναῖκα τοῦ ὑπαλλήλου καὶ διὰ τὸν ἔχοντα ἐξόδημα καὶ διὰ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ὅλος ὁ κόσμος θέλει ν' ἀπατᾷ ἑαυτόν. Ὅποια κωμωδία!

Τοῦτο δὲ τὸ αἰώνιον ψεῦδος ἔχει δύο ἀποτελέσματα ἂν ἐπιτύχῃ, φαίνεσαι πλούσιος καὶ σὲ φθονοῦν, ἐὰν δὲν ἐπιτύχῃ, σὲ χλευάζουν.

Ἴδὲ ἐκεῖνην τὴν γυναῖκα σὲ φαίνεται πλούσια, διότι ἔχει περὶ τὰς χεῖρας πολῦτιμον γοῦναν, βραχιόλια καὶ δακτυλίδια ἐπάνω καὶ ἀπὸ τὰ χεῖρόκτια.

Παρεκεί ἰδὲ ἄλλην ἀνόητον μετημφισμένην ἢ χειρὶς τῆς εἶναι ἀπὸ δέρμα γαλῆς, τὰ κοσμήματα τῆς ὀρειχάλκινα, καὶ τὸ κάλυμμα τοῦ προσώπου τῆς, ἀγνοῶ ἀπὸ τί.

Εἶναι σύζυγος ὑπαλλήλου ἔχοντος μισθὸν ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμῶν κατὰ μῆνα ὅσοι τὴν παρετήρησαν ἐκ τοῦ πλησίον, ἢ ὅσοι ἠπατήθησαν ἀπὸ τὰ ψευδῆ κοσμήματά τῆς, λέγουσι ὅτι ἢ ὁ σύζυγός τῆς εἶναι κλέπτῃς, ἢ αὐτὴ εἶναι κακοήθης· διότι πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξοδεύη τόσα, ἔχων μόνον ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμάς κατὰ μῆνα; τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν ἤθελα νὰ ἦμαι σύζυγός τῆς.

Ἄν ἡ ἰδία αὐτὴ γυνὴ φορῆ ἔνδυμα ἀφελές, πῖλον μέτριον, τραχηλίαν ἀπλήν καὶ λευκοτάτην, ἂν ἔχη τὴν κόμην στιλπνὴν καὶ ἐν γένει τὸ ἦθος σεμνόν, θὰ εἰποῦν, ἰδοὺ ὠραία νέα! θὰ ἦναι βεβαίως σύζυγος κανενὸς ὑπαλλήλου ἔχοντος ἑκατὸν πεντήκοντα δραχμῶν μισθόν. Πόσον εἶναι εὐπρεπῆς καὶ καλὴ οἰκοκυρά καὶ διόλου φιλάρεσκος, καὶ πόσον θὰ ζηλεύουν διὰ τοῦτο τὸν ἄνδρα τῆς!

Ἐρ.—Εἶναι ἀληθινὸν ὅτι ὅταν εὔρη τις ἄνθρωπον πνιγμένον πρέπει ν' ἀφήσῃ τὰ ποδάρια του εἰς τὸ νερὸν καὶ νὰ μὴ τὸν βοηθήσῃ ἕως οὗ φθάσῃ ὁ δῆμωχος ἢ ὁ ἀστυνόμος; Καὶ ὅταν τις εὔρῃ ἄνθρωπον κρεμασμένον πρέπει νὰ περιμένῃ νὰ ἔλθῃ δημόσιος ὑπάλληλος διὰ νὰ κόψῃ τὸ σχοινίον;

Ἄπ.—Δὲν ὑπάρχει τοιοῦτος νόμος, τόσον μωρὸς καὶ τόσον ἀπάνθρωπος. Ἐάν τις εὐτυχῆσῃ νὰ σώσῃ ἄνθρωπον πνιγόμενον ἢ νὰ κόψῃ ἐγκαίρως τὸ σχοινίον κρεμασμένου, πρέπει νὰ σπεύσῃ νὰ τὸ κάμῃ.

Ἐρ.—Πρέπει νὰ ἀνασηκώσωμεν τὸν πνιγμένον ἀπὸ τὰ ποδάρια διὰ νὰ ἀποβάλλῃ ὅσον νερὸν ἔπιεν;

Ἄπ.—Ἐξ ἐναντίας, διότι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πνίγεται καὶ ὁ ὑγιής. Ὁ πνιγμένος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὔτε τρία ποτήρια νεροῦ ἔχει εἰς τὸν στόμαχόν του· πρέπει νὰ χαλαρώσωμεν τὰ φορέματά του, νὰ τὸν ἐξαπλώσωμεν ἀνάσκελα, μὲ τὴν κεφαλὴν ὀλίγον ὑψωμένην καὶ κλίνουσαν εἰς τὰ πλάγια, νὰ τρίψωμεν τὸ στήθος, τὴν κοιλίαν καὶ τὰς κνήμας του μὲ μάλλινον ὕφασμα, καὶ νὰ προσκαλέσωμεν ἰατρόν.

^{Ἔπεται συνέχεια.}

Κατὰ τοὺς ἀγγλικούς νόμους, ὅπως ἐν τῷ πολεμικῷ ναυτικῷ τῆς Ἀγγλίας προβιβασθῆ τις εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑποναύρχου, ἀπαιτεῖται νὰ ταξειδεύσῃ ἐπὶ τριετίαν ἐπὶ πλοίου ἐκ τῶν πρωτευόντων, καὶ ὡς κυβερνήτης αὐτοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ αἱ τοιαῦται διατάξεις δὲν εἶνε νεκρὸν γράμμα, οὔτε κοιμῶνται καὶ ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν προσώπων αὐτῶν, καὶ ὁ πρίγκηψ Ἀλφρέδος, ἵνα προβιβασθῆ εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπο-

ναύρχου, διατάχθη νὰ ταξειδεύσῃ ἐπὶ τριετίαν κυβερνῶν τὸ θωρηκτὸν Σουλτάνον.

ΠΩΣ ΤΡΕΦΟΜΕΘΑ

Συνέχεια· ἰδὲ σελ. 178.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

Αἰ ἀρτηρίαί.

Ἄν ἐννόησες καλῶς τὴν ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν σοῦ διηγήθην τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα, ἐνόησες ἐπίσης καὶ τὸ μυστήριον τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, καὶ ἤξεύρεις πολὺ περισσότερα περὶ τούτου ἀφ' ὅσα ἐγνώριζον ὅλοι οἱ σοφοὶ τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαιῶνος. Διότι—καὶ μὴ σοῦ φανῆ τοῦτο παράδοξον, — τὸ μυστήριον αὐτὸ τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματός μας ἦτον ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς, καὶ μόλις πρὸ διακοσίων ἐτῶν εἰς μέγας ἰατροὺς, ἄγγλος τὴν πατρίδα καὶ ὀνομαζόμενος Ἄρβεϋ, ἀνεκάλυψε τὸν μηχανισμόν τῆς καρδίας καὶ τὴν πορείαν τοῦ αἵματος.

Τώρα δὲ, ὅτε ἔμαθες πῶς ἐργάζεται ὁ μικρὸς ἐκεῖνος σάκκος, ὅστις ὀνομάζεται καρδία, πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὰ ἀληθινὰ ὀνόματα τῶν συστατικῶν τῆς μηχανῆς τὴν ὁποίαν ἐγνώρισες.

Τὰ δύο μεγάλα χωρίσματα τῆς καρδίας ὀνομάζονται *κοιλίαι*, τὰ δὲ δύο μικρά, τὰ ὁποῖα κεῖνται ὑπεράνω των, ὀνομάζονται *κόλποι*. Διακρίνονται δὲ καὶ αἱ *κοιλίαι* καὶ οἱ *κόλποι* εἰς δεξιούς καὶ ἀριστερούς, ἀναλόγως τῆς θέσεώς των. Αἱ ἐσωτερικαὶ ἐκεῖναι περιεργοὶ θύραι, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασιζέται ὅλη ἡ ἐνέργεια τῆς μηχανῆς, ὀνομάζονται *βαλβίδες*.

Ἡ ἀνοικτὴ δεξαμενὴ εἶνε, καθὼς πιστεύω ἐνόησες καὶ μόνη σου, οἱ πνεύμονες, ὅπου τὸ αἷμα ἔρχεται εἰς συνάφειαν μὲ τὸν ἀέρα.

Ὁ ὑπόγειος ὄχετός εἶνε τὸ λεπτὸν ἔντερον, περὶ τοῦ ὁποίου ἐν ἐκτάσει ὠμιλήσαμεν, καθὼς ἐνθυμεῖσαι, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον συναθροίζεται ὁ χυλός· οἱ δὲ σωλῆνες οἵτινες διακλαδοῦνται ἐξ αὐτοῦ εἶνε τὰ χυλοφόρα ἀγγεῖα, διὰ τῶν ὁποίων μόνων φέρεται εἰς τὴν καρδίαν κατὶ τί νέον.

Οἱ σωλῆνες, οἵτινες διανέμουσι τὸ ὕδωρ, καὶ ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν μηχανὴν διακλαδοῦνται πανταχοῦ, ὀνομάζονται *ἀρτηρίαι*, οἱ ἄλλοι δὲ ἐκεῖνοι, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιστρέφει τὸ ὕδωρ εἰς τὴν μηχανὴν, ὀνομάζονται *φλέβες*.

Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ στραγγιστήρια, τὰ ὁποῖα προορισμὸν ἔχουν νὰ καθαρῶσι τὸ ὕδωρ ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας αἰτινες συνάχονται ἐντὸς του καθ' ὅδον, ὑπάρχουσιν ἐπίσης ἐντὸς τοῦ σώματος μας· εἶνε δὲ τὰ δωμάτια οὕτως εἰπεῖν ἐκεῖνα, περὶ τῶν ὁποίων ὠμιλήσαμεν ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ἥπατος, καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἀφίνει τὸ αἷμα τὰ ἄχρηστα ὑλικά του, καὶ